

Sorin CRIȘAN

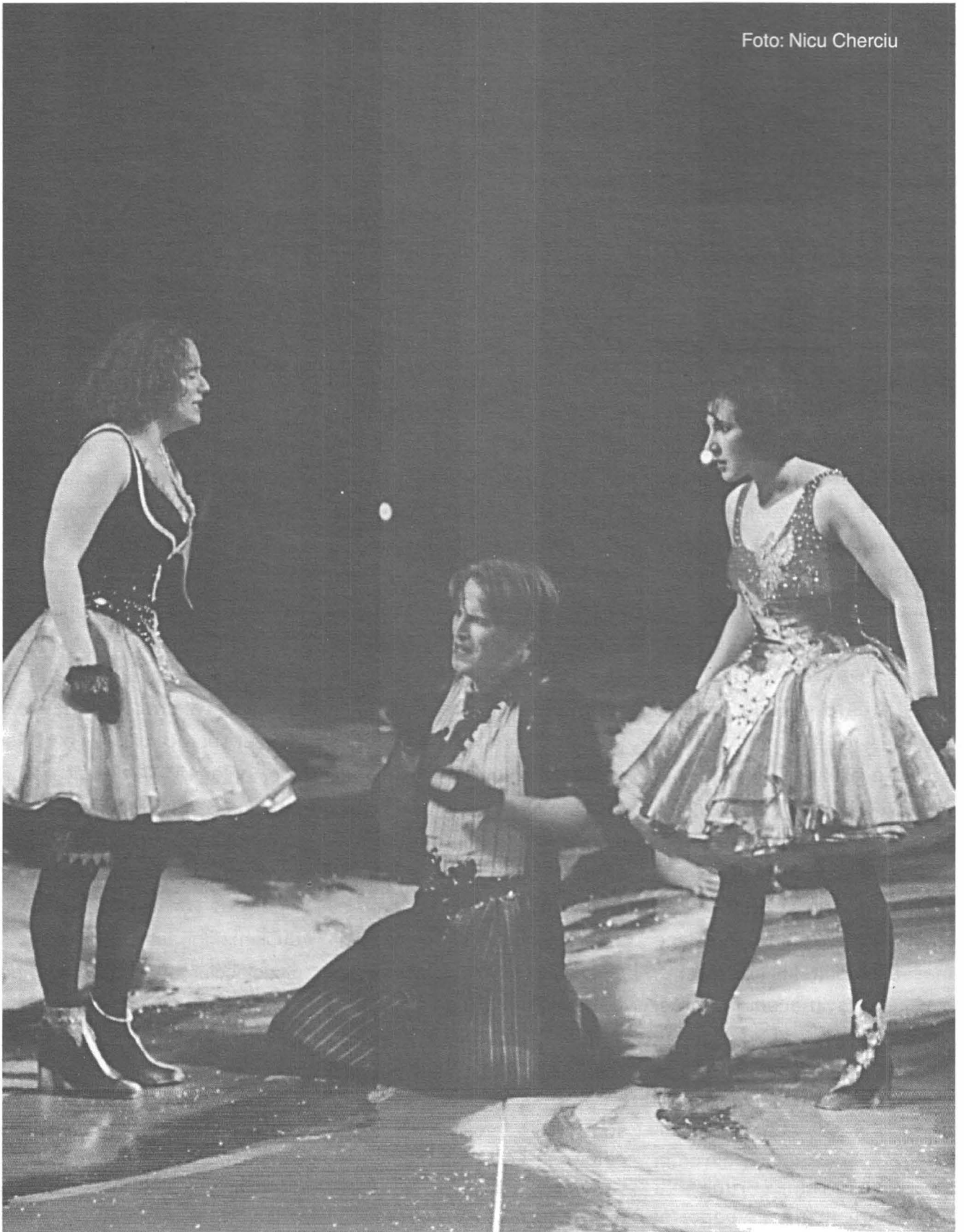
Jocul între pasiune și patimă

Relația pe care Victor Ioan Frunză și-o stabilește cu textul dramatic, punând în scenă *Visul unei nopți de vară*, este când de însoțire a „lumilor“ shakespeareene, când de ostilitate față de spiritul vremii. Reprezentația Teatrului Național din Cluj este, trebuie să o spunem din capul locului, una omogenă, în ciuda folosirii elementelor de extratext și a dorinței de a expune, printr-o discutată (și, adeseori, negată) defulare artistică, sentimente eliberate de orice prinsoare de tip moral. În fapt, spectacolul lui Victor Ioan Frunză nu poate fi părtaș unui timp supus canoanelor creștinătății: voluptatea respinge masca pudicității, adevărul și minciuna devin acum juste și injuste, iar păcatul nu știm să mai existe; deasupra lor, iubirea este trăită funciar, putând fi „citit“ un subtil traseu al androgenului. Ar fi o greșeală să se înțeleagă că Victor Ioan Frunză a descoperit în *poetic* suportul

reprezentației; liricul este folosit cu parcimonie și uneori compromis cu bună știință. *Puck* este cel în jurul căruia iubirile interzise își caută împăcarea, însă, pe scenă, spiridușul ce se întrece pe sine țesând nevinovate intrigi, devine oglinda trăirilor refulate ale spectatorului; probează expresiv pasiuni pe care nu avem tăria să le recunoaștem decât cu stânjeneală și în solitudine. Cel care-l însuflețește pe *Puck*, Balázs Attila, nu joacă, ci mai degrabă, se joacă pe sine, asumându-și voluptatea eroului; jocul său nu urmărește câtuși de puțin să împace pudicitatea spectatorilor. Gesturile și replicile sale sunt ferme și, adeseori, licențioase (să remarcăm în treacăt că Victor Ioan Frunză operează inserturi din literatura Marchizului de Sade), dar fiecare din ele rostește – pentru a căta oară? – pasiuni dezbatute de morală. Trecând peste româna sa încă defectuoasă, Balázs Attila reușește performanțe actoricești: agățat pe frânghii de alpinist, cu ample mișcări pe întreaga scenă, actorul își conservă rolul de personaj-cheie; replicile sale sunt (voit) convulsive, țâșnite parcă dintr-un eros nestăpânit. Cuplurile îndrăgostiților: *Lysander* (Doru Surcel) – *Hermia* (Vasilica

Stamatin) și *Demetrius* (Ion Isaiu) – *Helena* (Adriana Băilescu), generează un comic rafinat. Se remarcă Doru Surcel, ca un remarcabil profesionist al scenei; prin el *Lysander* se încarcă de sinceritate și de o gravitate care, dincolo de umorul bine dozat, ascunde pasiuni și chiar patimi. Dintre eroii ce apar în final în fața lui *Theseu* și a *Hipolitei*, *Pyram* (Dorel Vișan) concentrează comicul de situații, revelator al unui spirit ludic. Decorul, semnat de Adriana Grand, focalizează privirea spectatorilor pe orizontala de joc; planul înclinat, cu pantă ascendentă spre fundal, sugerează curcubeul, unificator al contrariilor, al lumii de aici și de dincolo; costumele urmează o logică a sărbătorii, într-o manieră barocă a liniilor curbe și a culorilor vii. Muzica *live* a lui Horváth Károly (prin dispunerea în fundal a unei orchestre) are tonalitatea unui festivism nocturn, fiind uneori un suport corector al declamărilor actoricești. Spectacolul cu *Visul unei nopți de vară*, semnat Victor Ioan Frunză, confirmă originalitatea unui regizor care a descoperit în teatru spațiul de interogare fără menajamente a spectatorilor, supunând în același timp actul scenic unei depline coerențe artistice.

Foto: Nicu Cherciu

Teatrul Național Cluj – *Visul unei nopți de vară* de William Shakespeare. Versiune scenică de Victor Ioan Frunză. Muzica: Horvath Karoly. Decoruri și costume: Adriana Grand. Direcția de scenă: Victor Ioan Frunză. În distribuție: Dorel Vișan, Balazs Attila, Dorin Andone, Geanina Călinescu, Adriana Băilescu, Doru Surcel, Vasilica Stamatina, Ioan Isaiu, Cornel Răileanu, Ruslan Bîrlea, Ligia Moga, Petre Băcioiu, Ion Marian, Dan Chiorean.